

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

30. januar 1992 *

I sag T-25/90,

Richard Schönherr, tjenestemand ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg og boende i Bruxelles, ved advokaterne Marcel Slusny og Olivier Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse,

sagsøger,

mod

De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg, først ved juridisk konsulent Detlef Brüggemann, dernæst ved Moisés Bermejo Garde, som befuldmægtiget, bistået af advokat Jean-François Bellis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af den af Det Økonomiske og Sociale Udvalgs formand den 1. august 1989 truffene afgørelse nr. 259/89 A, hvorved Giovanni Di Carlo udnævntes til stillingen som ledende oversætter,

har

* Processprog: fransk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne H. Kirschner og J. Biancarelli,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 12. juli 1991,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg (herefter benævnt »ØSU«), blev ansat den 15. maj 1979 som hjælpeansat. Fra den 1. maj 1980 blev han midlertidigt ansat. Sagsøgeren blev ansat som tjenestemand på prøve den 1. februar 1981 og den 1. november 1981 fastansat i lønklasse LA7. Den 1. oktober 1984 blev sagsøgeren forfremmet til lønklasse LA6.
- 2 Ved meddelelse om ledig stilling nr. 10/89 opslog ØSU den 25. maj 1989 en stilling som ledende oversætter (LA5/4) ved Generaldirektoratet, Direktorat E »Den Tyske Oversættelsesafdeling«. Stillingsopslaget fremkaldte tre ansøgninger, herunder sagsøgerens.
- 3 Den 12. juni 1989 afgav Det Paritetiske Forfremmelsesudvalg en udtalelse om forfremmelser til højere stillingsgrupper for regnskabsårene 1988 og 1989, hvori udvalget enstemmigt foreslog at forfremme Thomson og med flertal og i nævnte rækkefølge Schönherr og Vingborg (ex aequo) samt Anastassiadis og Weiler (ex aequo).

- 4 Den 28. juni 1989 sendte ØSU's generalsekretær direktøren for Direktorat E, Vermeylen, en notits om besættelse af den ledige stilling nr. 10/89, hvor han anførte navnene på de tjenestemænd, der havde ansøgt om forfremmelse; han bad Vermeylen om at lade ham vide, hvilken af disse tjenestemænd der ville kunne udnævnes til den ledige stilling.
- 5 Ved notits af 7. juli 1989 meddelte Vermeylen ØSU's generalsekretær, at han ville anbefale Di Carlo, og at også den nærmeste foresatte var af samme mening.
- 6 Den 1. august 1989 udfyldte ØSU's generalsekretær den rubrik, der nederst på ovenstående notits af 28. juni 1989 var beregnet til at rumme den afgørelse, som skulle træffes af den kompetente myndighed (herefter benævnt »ansættelsesmyndigheden«) om besættelse af den ledige stilling, med Di Carlo's navn og sin egen underskrift. Samme dag blev Di Carlo ved afgørelse nr. 259/89 A fra ØSU's formand forfremmet til lønklasse LA5 med virkning fra 1. juli 1989. Endvidere underrettede ØSU's formand samme dag skriftligt sagsøgeren om, at hans ansøgning ikke var blevet imødekommet.
- 7 Ved skrivelse af 26. oktober 1989 til ØSU's generalsekretær indgav sagsøgeren en klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) over ovennævnte afgørelse nr. 259/89 A, som var truffet af ØSU's formand. Ved notits af 12. februar 1990, som sagsøgeren modtog den 15. februar 1990, afviste ØSU's generalsekretær denne klage.

Retsforhandlinger

- 8 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. maj 1990 har sagsøgeren anlagt denne sag.

- 9 Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt.

- 10 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Retten har endvidere opfordret sagsøgte til at fremlægge visse dokumenter, herunder samtlige akter, der ligger til grund for ansættelsesmyndighedens afgørelse. Som svar på denne opfordring har ØSU fremlagt den notits, som ØSU's generalsekretær den 28. juni 1989 sendte til direktøren for Direktorat E, og som er omtalt i det foregående. Retten har endvidere opfordret ØSU til skriftligt at besvare forskellige spørgsmål vedrørende den virkning, som notitsen af 7. juli 1989 fra direktøren for Direktorat E til ØSU's generalsekretær kan have haft.

- 11 Den mundtlige forhandling fandt sted den 12. juli 1991, og formanden erklærede den for afsluttet ved retsmødets ophør.

Parternes påstande

- 12 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
  - »1) Annullation af den af Det Økonomiske og Sociale Udvalgs formand den 1. august 1989 truffene afgørelse nr. 259/89 A, hvorved Giovanni Di Carlo udnævntes til stillingen som ledende oversætter.

Subsidiært

- 2) Det pålægges modparten at fremlægge
  - a) notitsen af 14. marts 1989 fra direktøren for Direktorat E vedrørende de ansøgninger, der blev indgivet i forbindelse med stillingsopslag nr. 10/89

b) udtalelsen fra Det Paritetiske Forfremmelsesudvalg af 12. juni 1989

c) alle de dokumenter og især Det Paritetiske Forfremmelsesudvalgs regler, som generelt har været grundlag og berettigelse for nævnte Paritetiske Forfremmelsesudvalgs udtalelse af 12. juni 1989

d) notitsen af 7. juli 1989 fra direktøren for Direktorat E til generalsekretæren.

3) Modparten tilpligtes at betale sagens omkostninger.«

13 Sagsøgeren har i replikken anmodet Retten om at opfordre modparten til ydermere at fremlægge Forfremmelsesudvalgets akter vedrørende stillingsopslag nr. 10/89 og især den af udvalget udarbejdede mødeprotokol.

14 ØSU har nedlagt følgende påstande:

1) Frifindelse.

2) Spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres efter gældende regler.

15 Sagsøgeren har udviklet syv anbringender til støtte for påstandene i stævningen. Det første anbringende bygger på, at afgørelsen af 12. februar 1990, hvori hans klage afvises, ikke stammer fra den kompetente ansættelsesmyndighed. Som andet anbringende har sagsøgeren anført, at ansættelsesmyndigheden ikke tog hensyn til udtalelsen fra Det Paritetiske Forfremmelsesudvalg. Det tredje anbringende tager udgangspunkt i den kendsgerning, at direktøren for Direktorat E den 7. juli 1989

sendte ØSU's generalsekretær en notits, hvori han anbefalede at vælge Di Carlo, uden at notitsen blev formidlet til Det Paritetiske Forfremmelsesudvalg, som ellers havde kunnet give sin mening til kende om denne anbefaling. Det fjerde anbringende hviler på det forhold, at rigtigheden af udsagnet i notitsen fra direktøren for Direktorat E gående ud på, at sagsøgerens overordnede var af samme mening, ikke er blevet påvist; dette udsagn var desuden af en sådan art, at det fik afgørende indflydelse på ansættelsesmyndighedens afgørelse. Som det femte anbringende har sagsøgeren anført at have konstateret, at henvisningen i nævnte notits af 7. juli 1989 til hans overordnedes samstemmende udtalelse var i modstrid med en erklæring, som denne skulle have fremsat over for ham. Som det sjette anbringende har han anført, at ansættelsesmyndigheden ikke foretog nogen sammenligning af de ansøgende tjenestemænds fortjenester. Endelig har han som det syvende anbringende gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden ikke undersøgte, om ansøgerne havde de fornødne kvalifikationer til den ledige stilling i henhold til stillingsopslag nr. 10/89.

Realiteten

Andet, sjette og syvende anbringende samt den anfægtede afgørelses begrundelse

- 16 Sagsøgeren har i forbindelse med sit andet anbringende udtalt, at ansættelsesmyndigheden ikke tog hensyn til Det Paritetiske Forfremmelsesudvalgs udtalelse af 12. juni 1989, hvori det enstemmigt foreslog at forfremme Thomson samt med flertal og i nævnte rækkefølge Schönherr og Vingborg (ex aequo) samt Anastassiadis og Weiler (ex aequo). Sagsøgeren har i tilknytning til sit sjette anbringende gjort gældende, at ØSU ikke overholdt bestemmelserne i vedtægtens artikel 45. I denne forbindelse gør sagsøgeren gældende, at det ikke er påvist, at ansættelsesmyndigheden sammenlignede tjenestemændenes fortjenester, og påpeger, at han er ældre og har større anciennitet både med hensyn til tjeneste og lønklasse end Di Carlo. Sagsøgeren bemærker endvidere, at han oversætter fra fire sprog til tysk, og at han er bankuddannet, har statsautorisation som tolk og oversætter, samt at han har fuldført studier i økonomisk videnskab ved Kölns Universitet. I forbindelse med det syvende anbringende anfører sagsøgeren, at ansættelsesmyndigheden ikke kontrollerede, om ansøgerne havde de nødvendige kvalifikationer til den ledige stilling i henhold til stillingsopslag nr. 10/89.
- 17 Til sagsøgerens andet anbringende har ØSU svaret, at vedtægten ikke kræver etablering af en konsultationsprocedure i forbindelse med forfremmelser. Det står an-

sættelsesmyndigheden frit for, om den vil indlede en sådan procedure. ØSU finder, at når ansættelsesmyndigheden ikke ønsker at følge Det Paritetiske Forfremmelsesudvalgs udtalelse, har den ingen forpligtelse til specifikt at begrunde sine afgørelser om forfremmelse, og man finder endvidere, at sådanne afgørelser, ligesom afgørelser om omplacering af en tjenestemand, heller ikke skal begrundes. ØSU fremhæver, at ansættelsesmyndigheden i denne forbindelse har et frit skøn. Hvad det sjette anbringende angår, finder ØSU, at sagsøgeren ikke fremfører det mindste bevis til støtte for sin påstand. ØSU gør desuden gældende, at ansættelsesmyndigheden har et frit skøn ved bedømmelsen af ansøgernes kvalifikationer. Som svar på sagsøgerens syvende anbringende udtaler ØSU, at han ikke giver nogen oplysning til støtte for sin påstand.

- 18 Retten bemærker, at disse tre anbringender i det væsentlige bygger på en påstået krænkelse af vedtægtens artikel 45, og den finder det derfor rettest at behandle dem samlet i forbindelse med spørgsmålet om begrundelsen for den anfægtede afgørelse, idet den har pligt til ex officio at undersøge, om ØSU har opfyldt sin forpligtelse til at begrunde sin afgørelse (jf. Rettens dom af 20.9.1990, sag T-37/89, Hanning mod Europa-Parlamentet, Sml. II, s. 463, præmis 38).
- 19 Retten skal påpege, at i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, sker forfremmelsen udelukkende på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem.
- 20 Ved vurderingen af, hvad der er i tjenestens interesse, og hvilke fortjenester der skal tages i betragtning, når der træffes afgørelse om forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 45, har ansættelsesmyndigheden et vidt skøn, og fællesskabsdommerens kontrol på dette område bør være begrænset til spørgsmålet, om administrationen på baggrund af den fulgte fremgangsmåde og de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt sig inden for grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt (jf. bl.a. Domstolens dom af 3.12.1981, sag 280/80, Bakke d'Aloya mod Rådet, Sml. s. 2887, præmis 10).

- 21 Skønt ansættelsesmyndigheden ikke efter vedtægtens artikel 45 har pligt til at begrunde afgørelser om forfremmelse, især over for de forbigåede ansøgere (jf. bl.a. Domstolens dom af 13.7.1972, sag 90/71, Benardi mod Parlamentet, Sml. s. 603, af 30.10.1974, sag 188/73, Grassi mod Rådet, Sml. s. 1099, af 12.2.1987, sag 233/75, Bonino mod Kommissionen, Sml. s. 739, og af 16.12.1987, sag 111/86, Delauche mod Kommissionen, Sml. s. 5345), er den ikke desto mindre i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, pligtig at begrunde en afvisning af en klage over en forfremmelse. Da forfremmelser imidlertid i henhold til vedtægtens artikel 45 foretages efter udvælgelse, kan begrundelsen kun vedrøre spørgsmålet, om de retlige betingelser, vedtægten stiller for forfremmelsens lovlighed, er opfyldt. Heri ligger altså ikke, at den pågældende institution i detaljer skal redegøre for, på hvilken baggrund den har vurderet, at den udnævnte ansøger opfyldte betingelserne i stillingsopslaget (jf. bl.a. Domstolens dom af 30.10.1974, ovennævnte sag 188/73, Grassi, præmis 13 og 14, og af 17.12.1981, sag 151/80, De Hoe mod Kommissionen, Sml. s. 3161, præmis 13).
- 22 Formålet med pligten til at begrunde en anfægtet afgørelse om forfremmelse — i det mindste når klagesagen afgøres — er at gøre det muligt for fællesskabsdommeren at udøve sin kontrol af lovligheden af afgørelsen om forfremmelse og give klageren oplysninger, der er tilstrækkelige til at fastslå, hvorvidt afgørelsen er korrekt eller behæftet med mangler, hvorefter dens lovlighed kan anfægtes. Begrundelsespligten er altså et væsentligt princip i fællesskabsretten, som kun kan fraviges af tvingende hensyn (jf. senest Rettens dom af 20.3.1991, sag T-1/90, Perez-Minguez Casariego mod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 73, og Domstolens dom af 21.11.1991, sag C-269/90, Technische Universität München, Sml. I, s. 5469, præmis 26).
- 23 I den foreliggende sag skal Retten fastslå, at der i skrivelsen af 1. august 1989, hvori ØSU's formand meddelte sagsøgeren, at hans ansøgning ikke var blevet imødekommet, ingen begrundelse gives, medens notitsen af 12. februar 1990, hvori ØSU's generalsekretær afviste sagsøgerens klage, kun indeholder den generelle bekræftelse af, at alle ansøgningerne inklusive sagsøgerens, som var indsendt i henhold til det offentliggjorte stillingsopslag nr. 10/89, havde været underkastet en grundig sammenligning i henhold til vedtægtens artikel 45, og at ansættelsesmyndigheden derefter havde besluttet, at den ikke kunne efterkomme den uforpligtende udtalelse fra Det Paritetiske Forfremmelsesudvalg og derefter foretrak en kollega til sagsøgeren, som man fandt bedre fortjent til den ledige stilling. Heller ikke denne notits indeholder således nogen begrundelse over for sagsøgeren.

- 24 ØSU's repræsentant har i retsmødet forklaret om den måde, hvorpå man sammenlignede fortjenester og udtalelser vedrørende de tjenestemænd, der stod for en forfremmelse. Han gjorde herom gældende, dels at ansættelsesmyndigheden havde baseret sin afgørelse på samtlige oplysninger, som administrationen rådede over, herunder bedømmelsen af ansøgerne, og dels at ansættelsesmyndigheden havde bedt Vermeylen om at foretage en sammenligning af de forskellige ansøgers bedømmelse. Imidlertid havde Vermeylen blot meddelt generalsekretæren resultatet af sine overvejelser uden at fremlægge nogen detaljeret, grundig og sammenlignende analyse af udtalelserne, som derfor havde været de eneste skriftlige akter i den dokumentation, ansættelsesmyndigheden havde lagt til grund. Idet ØSU's repræsentant understregede, at ØSU er en mindre institution med en »enmands-betjent« ansættelsesmyndighed, som efter ØSU's egne ord kan træffe afgørelser uden unyttige formaliteter, præciserede han tillige, at ansættelsesmyndigheden, inden den traf sin afgørelse, havde indhentet mange udtalelser, haft adskillige samtaler og rådført sig med den kompetente direktør.
- 25 Det bemærkes, at ganske vist har ansættelsesmyndigheden i forbindelse med forfremmelser et vidt skøn, men udøvelsen heraf forudsætter en opmærksom gennemgang af det ansøgningsmateriale, der skal sammenlignes. Stillet over for en række tilstrækkeligt samstemmende indicier til støtte for sagsøgerens argumentation for, at der ikke er foretaget en reel sammenligning af ansøgningerne, skal den sagsøgte institution imidlertid fremlægge bevis — i form af objektive oplysninger, der kan prøves judicielt — for, at den har overholdt garantierne i vedtægtens artikel 45 over for de tjenestemænd, der står over for forfremmelse, og at den har foretaget en sådan sammenligning.
- 26 Retten finder, at hverken de faktiske oplysninger, sagsøgte har fremlagt, eller den eneste udtalelse — fremsat helt abstrakt og uden støtte i nogen form for belæg i de sagsakter, der er fremlagt ved Retten — hvoraf det fremgår, at ansøgningsmaterialet til stillingsopslag nr. 10/89 gjorde det muligt for ansættelsesmyndigheden at sammenligne ansøgernes fortjenester, og at den virkelig foretog en sådan sammenligning, kan betragtes som tilstrækkeligt bevis på, at ansættelsesmyndigheden i den foreliggende sag reelt har foretaget en sammenlignende gennemgang af ansøgernes fortjenester.

- 27 Vedrørende den liste, som Det Paritetiske Forfremmelsesudvalg udarbejdede den 12. juni 1989 i henhold til artikel 4 i ØSU's afgørelse nr. 2903/81 A af 1. december 1981 om Forfremmelsesudvalgets sammensætning og beføjelser, skal Retten påpege, dels at det i henhold til denne beslutnings artikel 5 kræves, at ansættelsesmyndigheden foretager forfremmelser, efter at den har gjort sig bekendt med en sådan liste, og dels at en institution med nedsættelsen af et Rådgivende Udvalg i institutionen selv, der ikke er omtalt i tjenestemandsvedtægten, og som ved besættelsen af forskellige stillinger skal høres om ansøgenes kvalifikationer og egnethed i forhold til de kvalifikationer, der kræves, har ønsket som ansættelsesmyndighed at råde over et bedre grundlag for at foretage den sammenligning af ansøgenes fortjenester, der kræves ifølge tjenestemandsvedtægtens artikel 45 (jf. Domstolens dom af 9.7.1987, forenede sager 44/85, 77/85, 294/85 og 295/85, Hochbaum og Rawes mod Kommissionen, Sml. s. 3259, præmis 16).
- 28 Heraf følger, at en liste udarbejdet af Forfremmelsesudvalget skal indgå i de oplysninger, som institutionen lægger til grund for sin egen bedømmelse af ansøgerne, og at ansættelsesmyndigheden i den foreliggende sag havde pligt til at tage hensyn til Forfremmelsesudvalgets liste, selv om den ville undlade at følge den. I øvrigt var brugen af denne liste særlig vigtig, idet udvalget i sin udtalelse enstemmigt havde foreslået at forfremme Thomson og med flertal og i nævnte rækkefølge Schönherr og Vingborg (*ex aequo*) samt Anastassiadis og Weiler (*ex aequo*).
- 29 Retten skal fastslå, at hverken ØSU's formands afgørelse nr. 259/89 A om at forfremme Di Carlo eller hans skrivelse til sagsøgeren om, at hans ansøgning ikke var blevet imødekommet, eller notitsen af 12. februar 1990 fra ØSU's generalsekretær om, at sagsøgerens klage forkastedes, indeholder nogen reference til Det Paritetiske Forfremmelsesudvalgs udtalelse. Desuden gør de akter, der er fremlagt på Rettens begæring, det ikke muligt at påvise, at ansættelsesmyndigheden opfyldte sin pligt til at tage hensyn til denne udtalelse. Følgelig må Retten antage, at en sådan hensyntagen ikke er påvist, og at den anfægtede afgørelse ikke indeholder nogen form for begrundelse, skønt en sådan begrundelse ville have været særlig nødvendig i den foreliggende sag, hvor ansættelsesmyndigheden mente at måtte se bort fra samtlige de forslag, der fremgik af Det Paritetiske Udvalgs udtalelse.

- 30 Retten skal tillige fastslå — hvilket ØSU's repræsentant har erkendt i retsmødet — at ØSU ikke trods Rettens udtrykkelige opfordring fremlagde samtlige akter, som lå til grund, da ansættelsesmyndigheden traf den anfægtede afgørelse. ØSU har ikke efterkommet dette krav og har dermed undladt at opfylde sin pligt over for fællesskabsdommeren ved ikke at give Retten mulighed for til fulde at udøve sin kontrol af den anfægtede afgørelses lovlighed.
- 31 Af de foregående betragtninger følger, at i en sådan situation, hvor sagsøgerens anbringender er nøjagtige og velbegrundede, hvor institutionen har undladt at opfylde sin pligt til at fremlægge de akter, den havde fundet afgørende, og hvor domsmyndigheden ikke har mulighed for at vurdere, om det reelt er ansættelsesmyndigheden, dvs. formanden, der har udøvet sine beføjelser, eller om det, som det fremgår af sagens akter, er en ubeføjet myndighed, nemlig ØSU's generalsekretær, som i en foreløbig gennemgang foretog den anfægtede udnævnelse, samt hvor ingen begrundet afgørelse er blevet meddelt sagsøgeren som svar på hans klage, bør den anfægtede afgørelse annulleres, uden at det er nødvendigt at gennemgå de øvrige anbringender, som sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for søgsmålet, eller træffe beslutning om de foranstaltninger til bevisoptagelse, han har anmodet om.

Sagens omkostninger

- 32 I henhold til artikel 87, stk. 2 i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da ØSU har tabt sagen, pålægges ØSU at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEEN (Femte Afdeling)

- 1) Den af Det Økonomiske og Sociale Udvalgs formand den 1. august 1989 truffne afgørelse nr. 259/89 A, hvorved Giovanni Di Carlo udnævntes til stillingen som ledende oversætter i henhold til meddelelsen om ledig stilling nr. 10/89, annulleres.

2) Det Økonomiske og Sociale Udvalg betaler sagens omkostninger.

Briët

Kirschner

Biancarelli

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. januar 1992.

H. Jung
Justitssekretær

C. P. Briët
Afdelingsformand